

HUND-DRESSYR

Av: Kerstin Eriksson, 1992

Matten har fått en idé - Hunden skall dresseras! Matten har sett andras hundar trava tätt intill deras mattars/hussars vänstra ben. Hundarna tittar glatt snett uppåt med halvöppen mun och tungan lite hängande utanför, samtidigt viftar svansen högt och stolt hela tiden. De ser bara SIN matte/husse, som de avgudar, och gör allt de kan plus lite till efter minsta vink. Andra hundar, harar, rådjur och fjärilar springer mitt framför nosen på dom. Men de ser och hör bara SIN matte/husse. De springer snabbt efter apportpinnen och tillbaka på en gång, och råga på allt glatt LÄMNAR TILLBAKA pinnen till matte/husse igen. Sedan sitter de stilla och väntar på nästa uppdrag. De springer inte ens iväg och kăkar maskrosor eller bort till första bästa kissvänliga stolpe.

Matten läser hundböcker, anmäler sig till nybörjarkurs. Mycket ambitiös. Hunden är också väldigt ambitiös. MEN där slutar likheterna. Hunden är ingen golden retriever som trofast lunkar högst en halvmeter ifrån sin mattes/husses sida. Nej! Hunden är en mellanpudel, kvick och vig. Han kan lätt från helt stillastående på soffarmstödet hoppa jämfota två meter rakt upp i luften, göra tre volter, landa på framtassarna, hoppa till igen, göra en halv skruv, ställa sig på baktassarna, samtidigt som han balanserar en godbit på nosen. En blandning av katt, säl och bergsget.

Mattens hund tycker också det är roligt att lyda sin matte - om man får något för det! Människor som gillar lite hårdare dressyr-metoder skulle nog kalla Matten för en "godisautomat". Fast Matten tycker inte om det. Hon föredrar faktiskt att kalla det för att muta hunden. Och mutor kan man komma väldigt långt med! Hunden gör exakt vad Matten säger åt honom. Det tråkiga är att man inte vet exakt NÄR! Att gå fot med koppel på sig, eller linförighet som proffsen kallar det för, är inga problem. Men Matten har mycket effektivt och med stor bestämdhet lärt Hunden att när Matten kommenderar "Fot!" när man inte har koppel på sig, så betyder det att man blixtnabbt ska springa iväg för att kăka maskrosor, leka med pinnar, springa till den kissvänliga stolpen (och använda den) eller rent utav springa i cirklar runt Matten samtidigt som man skäller ut henne och riktigt talar om vilken urtråkig matte hon är.

När Matten får tag i Hunden har hon ett långt förtroligt samtal med honom. Hon blänger honom djupt i ögonen och talar om vilken tur Hunden har att hon inte tar nacksving på honom och biter honom hårt i örat som vissa andra människor skulle ha gjort. Hunden nickar och slickar tacksamt Matten på näsan. Matten sätter upp Hunden igen vid hennes vänstra sida, och Hunden följer glatt med. "Aha!", tänker Matten, "Nu funkar det!" Matten kommenderar "Fot!" Med resultatet att Hunden blixtnabbt springer iväg för att kăka maskrosor m m m m. Matten ger upp. Hon får till slut tag på Hunden. När hon kopplar honom, och beger sig hem igen, tänker hon att en dressyr-människas liv är kantat av bakslag och besvikelser.

Nästa dag har Matten fått tillbaka självförtroendet igen. Hon tränar mycket ambitiöst "Hit!" och "Stanna!" på promenaden. Matten råkar ha tur. Precis som Hunden har kommit till henne efter ett "Hit!" så möter de en slåthårig foxterriervalp. Valp-matten blev imponerad av Hundens lydighet. Matten protesterar inte så vilt. Hon förklarar inte att varken hon eller Hunden såg att de mötte valpen och dess matte.

En vecka senare på agility-kursen har Matten jobbigt som vanligt. Hunden tycker det är jätte-kul med alla hinder, speciellt A-hindret och platta tunneln. MEN VARFÖR ska man göra det just nu när det finns så många vackra och sexiga tikar här som man kan uppvakta.

Plötsligt upptäcker Hunden att på andra sidan av planen finns det en - VALPKURS! Ett hiskeligt "BANG!" dånar så hela marken vibrerar. Det är Hunden som har sprängt ljudvallen när han flyger

över gräset bort mot alla valparna på andra sidan. Matten skriker "HIIIIIT!" så högt att alla agilitykurs-deltagarna måste hålla för öronen. Och deras hundar blev så skrämde av det plötsliga oljudet att de alla ligger tätt intill varandra och trycker under A-hindret. En stackars yorkshire-terrier, som inte hann bort till A-hindret, försöker ta skydd bakom Däcket. Den lilla terriern darrar av rädsla.

Den enda som inte hör något - är Hunden. Han springer glatt och hälsar på varje valp. Ingenting stoppar honom. Valpkursen är - tillintetgjord. KAOS! Nu är det bara ett stort virrvarr av valpar, koppel, skrikande mattar/hussar och HUNDEN!

Matten går över gräsplanen följt av ett stort svart åskmoln över hennes huvud. När hon försöker få tag på sin hund, som är hal som en ål, hör hon ett (skade- ?) glatt "Hej!" bakom hennes rygg. Det är den släthåriga foxterriervalpens matte. "Nämen Hej!", svarar Matten och anstränger sig till det yttersta för att låta någorlunda trevlig. Hon får tag i Hunden och håller fast honom i famnen. Hunden sprattlar och sliter för att komma loss. Matten byter till ett ännu hårdare grepp. Samtidigt försöker hon lugnt fortsätta den trevliga konversationen med foxterriervalp-matten - som om ingenting har hänt. Men hon fick lov att ursäkt sin hunds lite "busiga" tilltag.

Matten går tillbaka till agilitykursen. Hon skäms. Undrar varför? Varför är hon där, och varför är hon så ambitiös så att hon utsätter sig för detta förnedrande om och om igen?! Och framför allt: varför kan inte *hennes hund* vara som alla andra hundar - snälla och lydiga. Och framför allt igen: PÅLITLIGA!! Jämt är det samma sak: Hunden sitter stilla och *låtsas* att han är lydig och snäll. Sedan plötsligt ser man hans svans springa iväg runt ett hörn och han är försvunnen. Men efter en halvminut är han tillbaka! Han sätter sig bredvid Matten, och uppför sig som om han har lugnt suttit stilla där hela tiden, såsom ingenting har hänt. Det är kanske det som är svaret på alla dessa VARFÖR!

(Givetvis slutar Matten alla träningspass med något som både Hunden och Matten behärskar t ex sitta, ligga, stanna, sitta kvar, ligga kvar, stanna kvar, linförighet, gå zick-zack mellan Mattens ben, hoppa igenom Mattens armar, rulla runt, på kommando ligga på rygg och sprattla med alla fyra tassarna i luften, balansera godbit på nosen för att sedan fånga den i luften, vinka, boxas och räkna till minst tio. (Hunden behärskar lätt matematik, division har han dock lite svårt med.)